

De vriendschap van de wereld

‘Weet gij niet, dat vriendschap met de wereld vijandschap is tegen God? Wie dus een vriend van de wereld wil zijn, betoont zich een vijand van God’ (Jak. 4:4).

Wat een ernstig woord! Het oordeelt de wandel en beproeft het hart. Het ware karakter van de wereld is openbaar geworden, omdat de wereld Gods Zoon verworpen en gekruisigd heeft. De mens was reeds vroeger zonder wet en onder de wet op de proef gesteld. Nadat hij zonder wet zich als verdorven en goddeloos geopenbaard had en nadat hij de wet, zodra die gegeven was, had overtreden, kwam God Zelf in genade tot hem. God werd geopenbaard in het vlees om de liefde van God voor het hart van de mensen te stellen. Dit was de laatste proef waaraan de mens blootgesteld werd.

God kwam niet om de mensen hun zonden toe te rekenen, maar om de wereld met Zichzelf te verzoenen (2 Kor. 5:19). Maar de wereld wilde Hem niet aannemen. Zij heeft getoond geheel en al onder de macht van de satan en de duisternis te staan. Zij heeft zowel de Zoon als de Vader gehaat. De wereld blijft steeds dezelfde. De duivel is haar vorst en al wat in haar is: ‘de begeerte van het vlees, de begeerte van de ogen en de hoogmoed van het leven, is niet uit de Vader, maar is uit de wereld’ (1 Joh. 2:16).

Het hart van de mensen is sinds de zondeval steeds in vijandschap tegen God geweest. Men heeft vaak gedacht en gezegd dat sinds de dood van de Heer Jezus de duivel niet meer de vorst van deze wereld is. Maar juist toen openbaarde hij zich in zijn volle kracht als vorst van de wereld, omdat hij allen, Joden zowel als de volken, ertoe bracht om Christus aan het kruis te nagelen. En hoewel velen nu de naam van Christus dragen, is toch de vijandschap tegen de Heer Jezus nog even groot als vroeger.

In Kaïn zien wij de ware geschiedenis van de wereld en van haar beginselen. Nadat Kaïn zijn broer gedood had, werd hij, niet bereid om zich te bekeren, uit Gods tegenwoordigheid verbannen. Hij werd door God veroordeeld tot een zwervend bestaan op de aardbodem. Maar dit beviel hem niet en hij bouwde een stad op de plaats waar God het oordeel over hem had uitgesproken. Hij noemde die stad naar de naam van zijn zoon om voor zijn familie een gedachtenis en een naam te bewaren. Daar probeerde hij het zich zo aangenaam mogelijk te maken en in afzondering van God een vrolijk leven te leiden.

Door de komst van de Heer Jezus in deze wereld werd de toestand van het menselijk hart volkomen geopenbaard. Het werd nu niet alleen duidelijk dat de mens de genoegens van het vlees najaagt, maar ook dat hij in volslagen vijandschap tegen God leeft. Hoe heerlijk de genade ook aan het licht trad, de mens wilde niet gestoord worden in het genieten van de wereldse vreugde en wilde zich evenmin aan het gezag van de Heer Jezus onderwerpen.

Is het dan niet duidelijk dat de vriendschap van deze wereld vijandschap tegen God is? Voor zover het in de macht van de mens was, wierp hij God buiten de wereld. ‘Wij willen niet, dat Deze over ons Koning is’, riepen zij uit, en nagelden Hem aan het hout (Luk. 19:14). Zullen wij dan gemeenschap oefenen met de wereld? Wij zijn niet van de wereld, zoals Hij van de wereld niet was. Afzondering van de wereld, in elk opzicht, is dus onze roeping. Dat de Heer ons daartoe meer en meer genade mag geven!